

BESTE TOMMIE,



Julia Heaberlin

**BESTE TOMMIE,**

Vertaald uit het Engels door Anne Jongeling

Uitgeverij Mistral, Amsterdam 2013

Oorspronkelijke titel *Playing dead*

Copyright © 2012 Julia Heaberlin

This translation published by arrangement with Ballantine Books,  
an imprint of The Random House Publishing Group, a division of  
Random House, Inc.

Nederlandse vertaling © Anne Jongeling en Uitgeverij Mistral,  
Amsterdam

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagbeeld © Jill Battaglia/Trevillion Images

Typografie en netwerk Perfect Service

ISBN 978 90 499 5405 5

NUR 305

[www.uitgeverijmistral.nl](http://www.uitgeverijmistral.nl)

[www.twitter.com/Mistral\\_boeken](https://www.twitter.com/Mistral_boeken)

[www.facebook.com/uitgeverijmistral](https://www.facebook.com/uitgeverijmistral)



Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 499 5406 2

Voor Steve, die me altijd voorleest



## I

Ondanks de naam is Ponder<sup>1</sup> in Texas, met een bevolking van elfhonderd plus één, geen plek waar je goed kunt nadenken. Vier maanden per jaar is het er te godvergeten heet om na te kunnen denken.

Wat je daar wel heel goed kunt, is in rook opgaan. Daar kan mijn moeder tweeëndertig jaar na dato over meepraten. Dat ze dat voor bijna iedereen die van haar hield verborgen wist te houden, maakt haar tot een behoorlijk doortrapte leugenaar. Ik weet niet zeker wat dat over mijzelf zegt.

Toen ik nog een klein meisje was, voorspelde mijn oma de toekomst om me zoet te houden. Ik kan me die ene dag in augustus nog levendig herinneren: het rode streepje op de thermometer op de achterveranda kroop naar tweeënveertig graden. Het zweet liep in straaltjes langs mijn knieholtes, mijn dunne katoenen zomerjurk kleefde tegen mijn rug. Ik zat met bungelende benen, die nog niet tot de vloer kwamen, aan de keukentafel. Oma brak sperzieboontjes in een rustgevend ritme. Ik staarde naar de limonadekan, tot de rand gevuld met ijsthee, rondzwevende muntblaadjes en partjes citroen, waar ik met liefde in had willen springen. Oma beloofde dat de storm vanuit Oklahoma tegen etenstijd verkoeling zou brengen. De ventilator bleef de kaarten over de tafel blazen en ik bleef er giechelend naar grabbelen.

De voorspelling is allang vergeten, maar ik kan nog steeds mijn

<sup>1</sup>Ponder = peinzen, nadenken

moeder op de achtergrond horen, en de gekwelde bezieling waarmee ze een pianoconcert van Bach speelde.

De ergste dag van mijn leven, twee jaar later, herinner ik me vooral omdat ik het zo stervenskoud had. Oma en ik stonden in de verduisterde rouwkamer, waar de loeiende airconditioning me kippenvel op mijn armen bezorgde. De septemberzon probeerde zich door de kieren de schaduwen in te dringen. Het was minstens tweeëndertig graden buiten, maar het liefst had ik mijn winterjas aangetrokken. Ik wilde languit gaan liggen om nooit meer wakker te worden. Oma kneep stevig in mijn hand, alsof ze mijn gedachten kon lezen. Buiten reed een pick-up voorbij en countrymuziek van Merle Haggard blèrde uit de open ramen tot het geluid wegstierf. Ik hoorde mijn moeder in de andere kamer huilen.

Zo herinner ik me mijn moeder – aanwezig, maar elders.

Zelf ben ik niet zo. Mensen merken mijn aanwezigheid op.

Ze zeggen dat ik een rare naam heb voor een meisje, dat ik nieuwsgierig ben, dat ik te fijn gebouwd ben om een pistool op zak te hebben. De eerste twee beweringen zijn waar.

Ze zeggen dat het raar is om van zowel Johnny Cash als Vivaldi te houden, dat ik te bleek ben voor een Texaanse en te mager voor een fastfoodjunkie, dat mijn haar lang en steil genoeg is om een kat mee te verhangen, dat ik meer op een New Yorkse ballerina lijkt dan op een voormalige kampioen lassowerpen. (In Texas is het predicaat ‘New Yorks’ nooit een compliment.)

Ze zeggen dat mijn zusje Sadie en ik Jimmy Walker nooit een pak op zijn donder hadden moeten geven in groep zeven. Hij jankt er nog steeds over op de sofa bij zijn psychiater.

Ze zeggen dat je in Ponder een idyllische kindertijd beleeft, veilig met een hek afgeschermd van de boze buitenwereld. Mijn antwoord is dat ik meer dan bekend ben met prikkeldraadhekken, en ik heb de littekens op mijn buik om het bewijzen.

Ik leerde al vroeg dat niets is wat het lijkt. De aardige slager in



de buurtsuper, die altijd kluijjes bewaarde voor de hond, liet zijn vrouw alle hoeken van de kamer zien. Het jonge zusje van de *prom queen* was eigenlijk haar dochter, van wie ze in groep acht was bevallen.

Zo gaan die dingen in een dorp als Ponder, waar iedereen elkaars geheimen kent. Althans, dat dacht ik. Ik had nooit verwacht dat mijn moeder, de bekende pianiste van de Eerste Baptistenkerk in Ponder, een vrouw was die iets te verbergen had. Geen mens had kunnen voorspellen dat één enkel briefje van een onbekende alles als een kaartenhuis in elkaar kon laten storten en ik mijn herinneringen stuk voor stuk op waarheidsgehalte zou moeten ontleden.

De brief is vijf dagen oud, en ik heb hem al tweeënveertig keer gelezen. Hij is roze en ruikt naar het parfum van een vrouw die ik niet ken. Hij is op woensdagochtend bezorgd bij het kantoor van mijn vader, tussen een wervingsfolder van Artsen Zonder Grenzen en een brochure over de nieuwe expositie in het Amon Carter Museum.

Melva, mijn vaders secretaresse, een weduwe van eind zestig die voorheen onderwijzeres was, had de envelop uit het stapeltje post gehaald. 'Die kun je maar beter lezen. Hij is aan jou persoonlijk geadresseerd,' zei ze erbij. Niet uitgespuwd door een computer. Een condoleancekaart misschien, omdat dat typisch iets is wat mensen uit eerbied nog met de hand schrijven.

Toen ik de envelop openmaakte en het precieze vrouwelijke handschrift zag, was het alsof de grond onder mijn voeten begon te beven. De trilling begon onderaan, in mijn tenen, en trok geleidelijk aan naar boven, al heb ik geen idee waarom die brief meteen zo'n heftig effect op me had.

Er was een kans dat de vrouw die dit had geschreven een oplichtster was. Of dat ze gewoon naar het verkeerde meisje had geschreven. Naar de verkeerde Tommie McCloud, ook gespeld met i-e.

Telkens als ik de brief las, elke tweeënveertig keer, wilde ik in mijn pick-up springen om naar huis te rijden, naar mijn moeder, ook al is ze er niet meer en is thuis tegenwoordig een verlaten ranch met verschoten gebloemde lakens over het meubilair, waardoor het interieur eerder op een soort binnentuin lijkt.

Maar thuis betekent ook enorme landerijen, zinderende hitte, zoete herinneringen die samen met de cicaden de lucht laten gonzen. Mijn ouderlijk huis oefent een magnetische aantrekkingskracht op me uit. Zelfs als ik me fysiek honderden kilometers verderop bevind, is mijn ziel op de ranch, zich vastklampend aan de bloeiende eik bij de vijver waarin ik heb leren zwemmen.

Naar verluidt kon Lyndon Johnson zijn schouders pas ontspannen laten hangen als hij vanuit de Air Force One het weidse landschap rondom zijn ranch kon zien. Mijn oma noemde Johnson een egocentrische gek, maar vanwege zijn sterke verwantschap met dat kleine stukje grondgebied kon hij er wat mij betreft mee door. Ik heb geprobeerd het voor altijd vaarwel te zeggen en nieuwe wegen in te slaan, maar toch – ik heb me nergens zo veilig en zo gelukkig gevoeld als op Elizabeth Ranch, waar mijn betovergrootvader is geboren en waar ik ben opgegroeid.

Minder aardige mensen zouden zeggen dat ik nooit volwassen ben geworden. Dat ik een afhaker ben.

Als iemand het zou vragen, zou ik mezelf beschrijven als ‘tijdelijk op drift’, vanaf het moment dat er veertien jaar geleden een rodeostier van bijna 400 kilo op mijn pols terechtkwam in de arena in Lubbock in Texas. Ik werd vanuit het mij vertrouwde zadel linea recta de sterfelijkheid in geworpen. Black Diabolo had maar twee seconden nodig om twaalf botten in mijn hand en pols te verbrijzelen, en daarmee de stille hoop van mijn moeder dat ik de rodeo ooit zou verruilen voor een carrière als concertpianiste. Mijn vingers zouden nooit meer als vanouds functioneren.

Dag, diploma aan het prestigieuze Curtis Institute of Music.

Dag, rodeocompetities op de uni, want na een jaar fysiotherapie kon ik nog altijd geen lasso werpen. Ik had faalangst, net als een catcher die plotseling geen bal meer kan teruggooien al heeft hij die beweging minstens duizend keer gemaakt.

Maar welke talenten had ik dan, naast Bach en rodeo? Toen de gebroken botten waren geheeld, ging ik het huis uit, verward en boos, niet zeker wiens dromen ik nu eigenlijk had nageleefd. Ik ging een jaar backpacken door Europa, heel cliché van het ene hostel naar het andere. Daarna studeerde ik vier jaar aan de universiteit van Texas voor een bul in de kinderpsychologie, gevolgd door drie jaar promoveren aan de universiteit van Rice. Ik werkte vijf jaar op de Halo Ranch in Wyoming, een non-profitorganisatie waar paarden werden ingezet om zieke en emotioneel gestoorde kinderen erbovenop te helpen; ik was gelokt door zowel een stageplek als een onweerstaanbare medestudent van Rice. Ergens in die periode verloor ik mijn belangstelling voor hem, maar vond ik mijn liefde voor paarden weer terug.

En toen stierf mijn vader twee weken geleden en keerde ik voorgoed terug naar Ponder. Ik zei het niet hardop, maar ik wist dat ik nooit meer weg zou gaan.

Mijn ogen vallen even dicht en ik kan elk woord op de roze velle-tjes papier voor me zien, een kriebelig handschrift dat alles op zijn kop heeft gezet.

*Beste Tommie, luidt de aanhef. Heb je je ooit afgevraagd wie je bent?*

Altijd, zeg ik tegen mezelf. Ik doe niet anders. Maar niet op de manier die jij denkt.

*Ik zoek mijn dochter, die op 15 juli 1981 is ontvoerd, ze was toen nog maar één jaar oud.*

Ik maak nogmaals de eenvoudige rekensom. Ze is eenendertig jaar geleden ontvoerd en ik ben tweeëndertig.

*Ze heet Adriana Marchetti.*

Dat klinkt Italiaans. Ik heb een bleke huid. In de zon krijg ik sproeten. Mijn blonde haar is mijn echte kleur.

*Ik ben het grootste gedeelte van mijn leven naar jou op zoek geweest. Volgens mij ben jij mijn dochter.*

Ik zou dit mens wel willen toeschreeuwen dat mijn moeder nooit liegt. Nooit. Als ze ergens niet tegen kon, was het als haar dochters niet de waarheid vertelden. Of zou mijn vader gelogen hebben? Nog onwaarschijnlijker.

Maar ik moet mezelf niet voor de gek houden. Er was namelijk nog een andere brief in het spel. Die werd vanuit het niets op de ranch in Wyoming bezorgd. Het was een officiële vensterenvelop, die persoonlijk aan mij was gericht: Tommie Anne McCloud.

Er zat een pasje in van de belastingdienst met een nieuw Social Security-nummer en een begeleidende brief waarin stond dat er honderden fouten van medewerkers aan het licht waren gekomen bij een uitgebreid onderzoek naar het functioneren van de dienst in de afgelopen vijftig jaar. De eerste drie cijfers van mijn nummer kwamen niet overeen met het nummer van de plaats waar ik volgens mijn geboortecertificaat geboren was.

Wij verzoeken u dit nummer voortaan te gebruiken.

Een kleinigheidje. Voor hen dan. Maar dat nummer had ik al zo lang ik leefde. Ik was eraan gehecht, net zoals aan mijn haren, aan mijn kat Clyde en aan mijn geboortedatum. Het was een van de weinige nummers die ik zonder haperen kon reproduceren; het zat samen met paswoorden en toegangscode – het lidmaatschap van de eenentwintigste eeuw – in mijn hersens opgeslagen. Het bleek een heuse nachtmerrie om het nieuwe nummer aan te moeten passen op mijn paspoort, verzekeringspapieren en creditcards.

Ik had ze nooit gebeld om te vragen hoe dat nu precies zat. Waarom zou ik?

Die tweede brief was inmiddels ergens op een afvalberg tot stof vergaan. Ik zat achter mijn vaders Mac, die bemoedigend stond te

glanzen. Ik googelde ‘administratie Social Security-nummer’, vond een 0900-nummer, belde het met mijn mobiele telefoon en spartelde tien minuten rond in een keuzemenu dat geen enkele optie bood aan getergde, emotioneel verknipte jonge vrouwen die ruim dertig jaar geleden misschien waren gekidnapt. Ik schreeuwde ‘telefoniste!’ tot ik een persoon van vlees en bloed aan de lijn kreeg, een vrouw die zich aan me voorstelde als Crystal.

‘Een paar jaar geleden kreeg ik een fiscaal pasje met een nieuw Social Security-nummer bij de post,’ zei ik tegen Crystal. ‘U spreekt met Tommie McCloud.’

‘Uh-huh. En met u nog honderden anderen. Hoe kan ik u van dienst zijn?’

‘Ik vroeg me alleen af hoe zit dat precies? Waar was ik geboren volgens de eerste drie cijfers?’ Terwijl ik de vraag stelde, bedacht ik dat ik mezelf veel tijd had kunnen besparen als ik het gewoon zelf via Google had opgezocht.

‘U komt daar nu pas mee? Nou ja, geeft niet. Mag ik de eerste drie cijfers van uw oude en van uw nieuwe nummer, alstublieft?’ Ik somde ze gehoorzaam op en een paar seconden later kwam ze terug aan de lijn. Waarschijnlijk had ze het zelf gegoogeld.

‘Chicago, Illinois.’

‘Ik ben geboren in een ziekenhuis in Fort Worth.’

‘Dat klopt, mevrouw.’ Ze klonk overdreven geduldig. ‘Daarom hebt u een nieuw pasje gekregen.’

‘Het was een heel gedoe om alles te regelen, hoor.’ Ik zei het snibbig, omdat haar toon me ergerde en omdat ik eigenlijk wilde vergeten waarom ik in eerste instantie belde.

‘Kan ik u verder nog ergens mee van dienst zijn? Vanwege de toenemende kwetsbaarheid op het gebied van veiligheid en identiteitsroof moesten wij bepaalde maatregelen treffen. U wilt toch ook liever in een goed beschermd land wonen?’

Aha, de tactiek van de eenentwintigste eeuw: maak de consu-

ment tot boosdoener. Gisteren vertelde een medewerker van het telecombedrijf dat het installeren van een telefoon- en internet-aansluiting in Ponder minimaal een maand duurt. Toen ik protesteerde, vroeg hij waarom ik voorrang zou moeten krijgen op andere cliënten die op de wachtlijst stonden. En wist ik wel dat er overstromingen waren in Texas? Daar gaf ik niet eens antwoord op. De droge zwarte aarde van mijn vaders akkers scheurde door de hitte. Er verscheen een beeld in mijn hoofd van de medewerker die met dichtgeknepen ogen in een willekeurig lijstje prikte: NATUUR-RAMPEN: SMOESJES OM DE BOOT AF TE HOUDEN.

‘Twijfelt u soms aan mijn vaderlandsliefde?’ vroeg ik aan Crystal. Waarschijnlijk was het niet eens haar eigen naam noch haar eigen accent, en zat ze met haar on-Amerikaanse kont ergens hoog en droog in India. ‘Lees je dit op van een lijstje? Verzin eens een betere tekst.’

‘Ik zal u noteren als een consument die de verbinding heeft verbroken,’ zei ze.

‘Wat?’

Stilte. Crystal had opgehangen.

Niet dat het iets uitmaakt. Ik kan het niet langer negeren.

Rosalina Marchetti’s brief was overduidelijk. Haar dochter Adriana was ontvoerd in Chicago, Illinois. Rosalina wilde dat ik binnen een paar weken naar haar toe zou komen. Zij zou de reiskosten vergoeden.

Wist ze dat mijn vader onlangs was overleden? Want zo werken oplichters volgens mij; ze pluizen met kille blik de overlijdensberichten uit omdat het een van de weinige plekken is waar ongebruikelijke namen bijna altijd goed worden gespeld. Want dat is nog een ander punt: het gebeurt zelden dat mensen mijn naam correct schrijven, op mijn eigen familieleden na en zelfs die gingen de helft van de tijd de mist in.

Ik lees de brief voor de drieënveertigste keer en het is alsof ik

weer twaalf ben en in een hoekje van de paardenstal zit met een zaklantaarn en een angstaanjagend boek. Ik wil de romanheldin waarschuwen voor het dreigende gevaar maar ik weet dat ik haar een dag lang, of zelfs maanden of jaren, voor alles kan behoeden als ik gewoon het boek dichtsla. Dan blijft haar verhaal doodleuk ergens stilstaan.

Ik staar naar Rosalina Marchetti's handtekening, die hooghartig de hele rechter onderkant van het papier in beslag neemt, met schuin aflopende hanenpoten. Onder haar naam, als een soort naschrift, heeft ze nog een extra regel gekrabbeld:

*En de engelen weenden.*

‘Alles goed, Tommie?’

De hese stem klonk me bekend in de oren. Hij leek op die van mijn vader, geschuurd door rook en zaagsel. Ik keek op van de stapel papier. Als ik mijn ogen dichtkneep, was het alsof ik mijn vader zag staan. Lange gestalte, hoekige lijnen, een goedkoop kapsel, spijkerbroek, laarzen die tegen de nodige koeien hadden geduwd en een gezicht als de grond in Texas, gelooid door zon en droogte en sigaretten. Die verdomde sigaretten. Ik verdrong het beeld van pa zoals hij vlak voor zijn dood was, met de zuurstoftank als een trouw huisdier aan zijn zijde.

‘Hoi, Wade.’ Ik bedwong mijn weerbarstige haar met een oud elastiekje dat ik in de la had gevonden en liet de staart op mijn rug vallen. ‘Ik ben wakker. Ik weet alleen niet waar ik moet beginnen met de administratie van pa.’ Dat het bijna fysiek pijn deed om in deze werkkamer te zijn, slikte ik in.

In plaats daarvan strekte ik mijn armen wijd uit over het verweerde eikenhouten bureau voor me, dat twee eeuwen geleden als een meesterlijke puzzel in elkaar was geknutseld door een cowboy. Zonder één metalen bout. Op mijn derde deed ik dutjes op het werkblad. Pa pochte altijd dat hij het bureau door vijf man naar binnen had moeten laten tillen.

In de leren bekleding van de overmaatse fauteuil in de hoek was nog steeds de afdruk van mijn vaders lange lichaam te zien. Aan de kastdeur hingen zijn Wrangler-spijkerbroek en een onlangs gesteven westernshirt in een plastic beschermhoes van de wasserette;



naast het kleine koelkastje op de houten vloer stonden een kratje Corona en twee kratjes Dr Pepper, net zulke erfzonden als de sigaretten die hem zijn leven hadden gekost. Op mijn zestiende ben ik gestopt met roken, op de dag dat pa achter de schuur mijn eerste sigaret uit mijn handen mepte. Het was de enige keer dat hij me heeft geslagen. Ik hield het bij Dr Pepper.

Mijn ogen bleven op een punt achter Wade steken, bij de foto die uit een ander leven leek te komen: een uitvergroete print van mijn vader en Wade in het uniform van federale *marshals*. Armen om elkaars schouders, sigaren in hun grijnzende monden gestoken. Pa zei altijd dat het een mooie dag was. Ze hadden een schurk te grazen genomen.

Dit gerenoveerde gebouw in het historische Fort Worth Stockyards was in de achttiende eeuw een plek waar bandieten elke week het loodje legden, meestal doorzeefd met kogels. Soms beneden in de saloon, soms tijdens een verrassingsaanval in deze kamer, waar ze tussen de dijen van een goedkope snol zaten vastgeklemd.

Midden in dit gewelddadige schimmenrijk heeft mijn vader in de afgelopen dertig jaar zijn erfgoed omgetoverd tot een olie- en gasonderneming waar miljoenen in omgaan, met de hulp van een secretaresse, zeven advocaten, twee investeringsadviseurs en de man die nu tegenover me in een stoel hangt met de nonchalance waar alleen cowboys in spijkerbroek mee wegkomen; een Tony Lama-hoed die betere tijden heeft gekend houdt hij met een reusachtige hand op zijn schoot.

Wade Mitchell, tien jaar jonger dan mijn vader, zou diens functie overnemen als ik voor de eer zou bedanken. Mijn zusje Sadie had tien jaar geleden al afstand gedaan van haar kandidatuur.

‘Sorry dat ik het moet vragen, Tommie, maar heb je al een beslissing genomen?’ Ik begreep niet meteen wat Wade bedoelde. Had hij het over de functie? Of over Rosalina Marchetti? Hoe kon hij van haar afweten? Ik friemelde met nerveuze vingers aan het roze

velletje papier. Opeens herinnerde ik me zijn dringende gefluister weer tijdens de wake bij tante Rebecca thuis.

‘Het windmolenpark, bedoel je?’

‘Ja. Dat is het enige waar deze week echt een beslissing over genomen moet worden. BT Power wil honderd turbines extra in Stephenville plaatsen. Als wij niet over de brug komen, kiezen ze een andere plek. Ze hebben ook een oogje op Big Dipper, onze grond bij Boerne.’

‘Ik weet het niet,’ zei ik bedachtzaam.

‘Laat in dit vroege stadium anders een paar beslissingen aan mij over, Tommie. Tot dusver verloopt ons contract met hen prima.’

‘Is er gedoe geweest over de vijfenzeventig turbines die al zijn geplaatst?’

Ik was nog maar één keer op het terrein geweest sinds de turbines bij het oude boerderijgebouw waren geplaatst. Ik had er gemengde gevoelens over. Ze waren nog hoger dan het Vrijheidsbeeld en hadden een vreemd soort schoonheid. Mild snorrend en draaiend op de wind veranderden ze met hun knipperende rode ogen de vlakke in een wonderlijk, buitenaards landschap als de avond viel.

‘Hoe bedoel je?’

‘Precies wat ik zeg. Pa heeft een jaar geleden vijfenzeventig turbines op zijn land geplaatst met een optie voor meer. Vind jij dat het tot dusver probleemloos is verlopen?’

Wade leek verbaasd dat ik over zoveel informatie beschikte. Of misschien omdat het onderwerp me überhaupt interesseerde.

Ik had Wade nooit echt gemogen. Hij was een stugge vent, altijd prominent aanwezig, en toen we nog klein waren hield hij ons het liefst zo veel mogelijk bij pa uit de buurt. Maar hij en Wade hadden samen een aantal penibele situaties overleefd met alleen elkaars gezelschap en een wapen. Gedeeld geweld werkt bij mensen als superlijm.

Hij besloot erop in te gaan. ‘In het noorden zit een paardenfok-

ker die in de media behoorlijk tekeergaat over zijn uitzicht,' zei hij met zijn lijzige accent. 'Volgens hem wordt dat verpest door de turbines. Maar de dorpsbewoners zijn juist blij met de belastinginkomsten, waarmee ze de school konden verbeteren. Zij hebben er een mooi sportveld aan overgehouden.'

'Ik heb pa een paar maanden geleden verteld dat de kinderen last hebben van de turbines,' antwoordde ik. 'En de paarden ook.'

'Waar heb je het in vredesnaam over?'

'Er is een windmolenpark aangelegd bij de rehabilitatieranch waar ik werk. We zien de turbines niet, maar de kinderen kunnen ze wel horen. Ze noemen ze "fluistermonsters". De paarden slapen er slecht door. Een aantal kinderen is voortdurend misselijk sinds het park operationeel is. Windmolensyndroom, zo wordt het genoemd.'

Wade fronste. 'Ik heb geen boodschap aan die hippieflauwekul, Tommie. Je vader wilde dit. Als je blijft treuzelen lopen we een deal van twee miljoen dollar mis, gewoon zó.' En hij knipte met zijn vingers. Hij leunde over het bureau, veel te dicht bij mijn gezicht. 'Je kunt geen beslissingen nemen op basis van een paar cursussen psychologie en een stel kankerkindjes, mankepoten en viervoeters. Dat is geen manier om een toko te runnen.'

Hij zei expres 'toko' om zijn ergernis te benadrukken, omdat we allebei wisten dat Wade een geleerde cowboy was met een doctoraaltitel in agrarische studies. In Wades belevingswereld was een fles whisky en een uurtje knallen op een schietschijf de enige therapie die zoden aan de dijk zette.

'De Big Dipper is een mooi stuk grond.' Ik slikte de bitse opmerking in dat ik slechts enkele maanden verwijderd was van mijn doctoraal psychologie. 'Ongerept. Land met natuurlijke waterstromen zoals rivieren en beken is tegenwoordig behoorlijk schaars.'

'Het is recreatieterrein,' pareerde Wade. 'Mensen betalen er niet meer voor, niet voor zo'n degelijk stuk land.'

We zouden dat land nooit verkopen. Ik staarde hem strak aan. Hij negeerde opzettelijk mijn standpunt. En ik negeerde opzettelijk het zijne.

We waren allebei bedroefd om mijn vader. Ons verdriet sijpelde door tot in de spleten tussen de vloerpanelen, waar ooit het bloed zo rijkelijk vloeide.

Ik wist dat hij elke zaterdag met zijn zoon ging vissen. De jongen was vijfentwintig en autistisch, en Wade zou nooit een zaterdag overslaan. Wades cowboylaarzen worden speciaal voor hem gemaakt omdat hij anders mank loopt, iets waar hij nooit over praat. Maar hij wilde per se met zijn manke been mijn moeder het huis uit dragen op de dag waarop zij het voorgoed verliet. Ze hing als een lappenpop in zijn armen.

Hij was op de keper beschouwd een goeie kerel en slim was hij ook. Dat wist ik. Maar ik mocht hem gewoon niet.

‘Ga weg,’ zei ik, omdat ik niet wilde dat hij me zag huilen.

‘Goed, mevrouw. Geef maar een gil als je me nodig hebt. En dat zal eerder zijn dan je denkt.’ Hij maakte een gebaar naar de houten archiefkasten tegen de muur, de zich opstapelende post op het bureaublad en de Mac die zijn geheimen nog moest prijsgeven. De moed zonk me in de schoenen omdat ik wist dat hij gelijk had: ik zou hem nodig hebben.

Met zijn hand op de deurklink draaide hij zich nog eenmaal om.

‘Je pakt dit verkeerd aan, Tommie. Maar het doet me deugd dat je nog wat vuur in je hebt. Ik was even bang dat die kant van jou een fatale knal had gekregen.’ Zijn trekken verzachtten. ‘Naar verluidt ben je nog steeds een dijk van een amazone. Misschien kunnen we eens een eindje gaan rijden samen om de lucht tussen ons te klaren.’

Hij trok de deur zachtjes achter zich dicht.

Mijn blik gleed over de muren. Dikke tranen vertroebelden de foto's van veedrijvers, hoeren en gokkers op de historische beelden

van Hell's Half Acre, die pa tijdens het grasduinen in oude kisten in antiekwinkels op de kop had getikt.

Mijn ogen bleven steken bij Etta Place, de beeldschone, raadselachtige vriendin van de Sundance Kid. Haar foto hing op het ereplekje boven de deur. Ze was een van mijn vaders favorieten, een kerstcadeautje dat mijn moeder uit een glanzend zilveren doos had gehaald.

Met haar grijze ogen, donkere opgestoken haar en slanke, elegante lijf zag Etta er allesbehalve wild of wreed uit, al werd dat wel over haar beweerd.

Waarom wist niemand haar echte naam? Was ze echt een prostituee toen ze de Sundance Kid leerde kennen? En wat was er van haar geworden? Hoe kan je leven zonder een begin en een einde zijn?

Als kind zat ik altijd in kleermakerszit voor haar foto, met een stijve nek van het naar boven turen in de hoop dat Etta haar geheimen aan me zou prijsgeven, totdat mijn vader opkeek van zijn bureau. 'Ze is een mysterie, schat. Een verdomd groot mysterie.'